

tände ett bloss och begåfvo sig, trots ovädret, upp på holmens högsta topp. Där började de gräfvä med ifver, jord och stenar kastades undan, grafven blef allt djupare, de grävande syntes allt kortare, tills man endast kunde se, att jord och stenar slungades upp. De stego upp och aflägsnade sig, men återvände snart med hvar sin börda mossa. Pekka steg ned i grafven och redde en bädd. När han kom upp igen sade han: »Nu får den stackars finnen sofva i ro.»

Då de återkommo till kojan satte de sig ned, och Pekka läste med dämpad röst ur boken.

Så småningom tystnade stormen, regnet upphörde, och snart lyste morgonstjärnan gladt och vänligt mellan trädens grenar. Ljuset tilltog, och så steg höstsolen upp. De nickade åt hvarandra, satte den bleke och kalle finnen i bärstolen, bar honom uppför kullen och lade honom ned i grafven på den bruna mossan. Pavo räckte Pekka stora barkstycken, hvarmed denne betäckte den dödes kropp. »Sof i ro på din mossbädd under ditt barktak!» — »Sof i ro!» sade äfven Pavo med tårade ögon, under det han öste mull öfver den döde.

»Se så!» sade Pekka efter en stund, då de slutat täcka Bertils grafhög med mossa och riskvistar. »Nu skall ingen märka, ingen skända hans graf.»

»Lycklig den som vänner äger!» sade Pavo. »Mången finnes ben hvitna och multna i mörka skogen. Skola vi väcka henne, Pekka?»

»Nej, låt barnet sofva! Tids nog vaknar hon.»

Pekka visste, att mot sorgen finnes intet bättre medel än arbetet. De snickrade och täljde som bäst inne i det skumma pörtet då de hörde en glad barnröst ropa: »Ah, far, far, hvad jag är glad att du är uppe och kan arbeta!» Och så hoppade Gretti in. »Hvar är far, Pekka? Pavo, hvar är far?»

Det ville just som stocka sig i Pavos bröst då han svarade: »Far är i skogen, Gretti.»

»Nej, Pavo, hans bössa ligger vid elden. Han är nog i forsen och fiskar. Jag springer dit.»